

момче, като спяло, много жълтици му излизали от сърцето. Баба-та ги прибирала. Днес – утре, днес – утре, от момчето, щом спи – много жълтици под дюшека. Станала вече бабата богата.

Царят чул и казал:

– Брей, тая старица умираше от глаг. Откакто отидоха тия две момчета – казал, – виж какви големи къщи си е направила. Чакай да вземем единия за наш зет.

Взел големия за зет. Прибрало се момчето и бабата казала:

– Бе, сине, колко години си при мен, никога не си направил едно ягене, да го изядем за здраве.

– Вземи, ако искаш, направи!

Бабата взела, направила ягене. Отишла, взела едно шише ракия, едно шише мента. Смесила ги, дала му. Яли, дала му да пие. Момчето се напило, повърнало си сърцето. Станало сутринта, гледа под главата си – няма жълтици. Старицата ги взела. Казало ѝ:

– Бабо ма, няма да остана при теб!

– Защо бе, сине? Стой тук!

– Ааа, не!

Махнал се. Отишъл в друго село. Ходил тук, там – да намери нещо. Отишъл на едно лозе да види гроздето. Едното било бяло грозде, а едното – черно. Взел една чанта. Почнал да продава грозде:

– Продавам грозде! Грозде продавам!

Стигнал до царските палати.

– О грозде, о грозде!

Излезнало едно момиче с прислужница.

– Хей, колко пари е гроздето?

– Без пари!

Дал им по едно зърно. Изяли гроздето. И на царската дъщеря израснали дървета на главата ѝ, и на прислужничката. Напълнила се главата ѝ с големи дървета. Голяма гора.

Сутринта минал пак с гроздето.

– Хей, ха грозде! Ха на гроздето!

– Ти ли ги носиш тези? – развикал се царят.

Хвърлили го вътре.

– Ето това момче е продало грозде на дъщеря ми. Върху главата на дъщеря ми е излезнал цял балкан.

Оставили го да гледа. Рязали, рязали, рязали. Всичко си стояло на главата. Нищо не могат да отрежат. Всичко си стояло на главата.